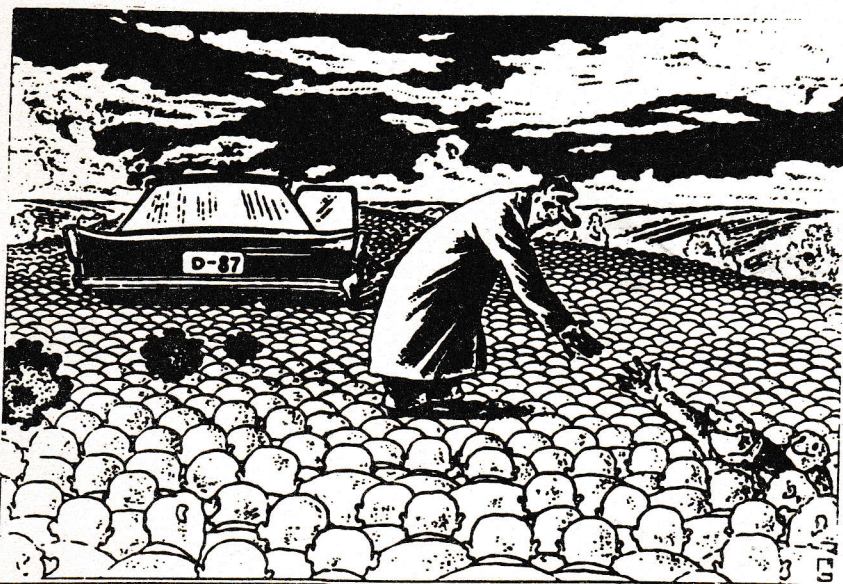

ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑ" ΣΑΣ ΡΕ...

"Ημέρα" του ενός, "ημέρα" του άλλου, αμάν πια! Αρχίζουν να μας πνίγουν. Σε λίγο θα ψάχνουμε να βρούμε μέρα που να μη γιορτάζεται τίποτα, που να μην είναι "ημέρα". Κι' όταν την ανακαλύψουμε θα την κάνουμε κι' αυτή "ημέρα". Στρωμοχτήκαμε, και είναι ακόμα η αρχή... Ο φαύλος κύκλος της συνήθειας!

Μιλάμε για τις ημέρες που αφιερώνονται σε κάτι ή σε κάποιους. Πολλοί έχουν αυτή την "τιμή", γυναίκες,

μητέρες, ομοφυλόφυλοι, τα κακοποιημένα παιδιά, το περιβάλλον, τα ζώα, κλπ. Δεν εορτάζονται όμως σαν αυτό που είναι, σαν αυτό που έχουν ανάγκη να είναι για να ζήσουν όπως θέλουν, αλλά αντίθετα σαν κάτι το αποστασιοποιημένο από τον περίγυρό τους, από την αιτία της κατάντιας τους.

Όμως όλα αυτά είναι πληγές που το κράτος δημιουργεί. Για παράδειγμα, δεν είναι πληγή η γενοκτονία των ζώων στα εργαστήρια για την παραγωγή όπλων, καλλυντικών ή φαρμάκων; Δεν είναι πληγή η εκτροφή και γενοκτονία των μηχανικά ελεγχόμενων ζώων, για την τέρψη των "πολιτισμένων" άγριων; Και το αστείο είναι ότι την "ημέρα των ζώων" πολλοί θα το ριξουν στην κρεατοφαγία επίτηδες, έτσι, για να μην ξεχνάμε τα βάρβαρα ένστικτά μας, και την αδιαφορία που κουβαλάμε στο κεφάλι μας.

Κανένας σεβασμός στην "ημέρα" λοιπόν!

Αρα η "ημέρα", πέρα από ημερολογιακή, υφίσταται και ως "κερασάκι" ή ως υλικό για να "δέσει το γλυκό". Γιατί το κράτος χωρίς αυτές τις αντιφάσεις θα είχε καταρρεύσει κάτω από το ίδιο του το βάρος. Είναι ο αντίποδάς του. Είναι ένα επιχείρημα που προτάσσεται πλέον σε κάθε έναν που θα τολμήσει να το κρίνει ως βάρβαρο, ως μάνα που σκοτώνει τα παιδιά της.

Η "ημέρα" είναι η βιτρίνα όπου το κράτος αυτοθαυμάζεται, το φίλτρο που κατακρατεί τα εκτρώματά του θωλώνοντας την μνήμη. Το ίδιο που δημιουργεί οξύτητες, τις αμβλύνει με έναν παραδοσιακό τρόπο: φολκλόρ. Σημαιάκια, τραγουδάκια, άντε και καμμιά δήλωση κάποιου ειδικού - από αυτούς που τα κάνουν και τα ξέρουν όλα, αλλά ποτέ δεν τους είδαμε και ποτέ δεν καταλάβαμε πως εμφανίστηκαν, - για να θεσμοθετηθεί το επίσημο της περίπτωσης και έτσι ξεχνάμε την ουσία του προβλήματος, τη ρίζα του κακού. Και το βασικότερο: την επομένη θα υπάρχει εκεί, για να μας βάλει πίσω στη θέση μας.

Γενικά ξεχνιόμαστε! Σχεδόν τα πάντα μετατράπηκαν σε θέαμα. Και το χειρότερο: θέαμα κάποιας συγκεκριμένης "ημέρας". Τις υπόλοιπες έχουμε άλλα προβλήματα: τη μοναξιά μας, τη ρουτίνα, αυτό το αίσθημα τις αχρηστίας που μας κατακλύζει, το κωλόπαιδο που την κοπάνησε πάλι από το σχολείο, η/ο σύζυγος που αλλοιώς ήταν πρίν το γάμο - φιάσκο, τα διπλώματα που τα έχουμε βάλει στο κόλο και το κόμμα που άλλη μια φορά μας πουύλησε.

Όταν την "ημέρα" αντιπροσωπεύομαστε, όλος ο κόσμος είναι στραμμένος σ' εμάς. Αναγόμαστε στο αντικείμενο, στο σαλόνι, σε κέντρο του ενδιαφέροντος: κάτι που για τις υπόλοιπες 364 μέρες δεν υπάρχει. Χωρίς αυτή ίσως και να μην υπήρχαμε για τους άλλους. Έτσι θεσμοθετήθηκε η ιδιαιτερότητά μας, άρα υπάρχουμε. Κρατισμός στο έπακρον.

Η "ΗΜΕΡΑ" ΠΟΥΛΛΕΙ, Ή ΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΑΔΕΣ ΦΤΑΙΝΕ ΓΙΑ ΟΛΑ

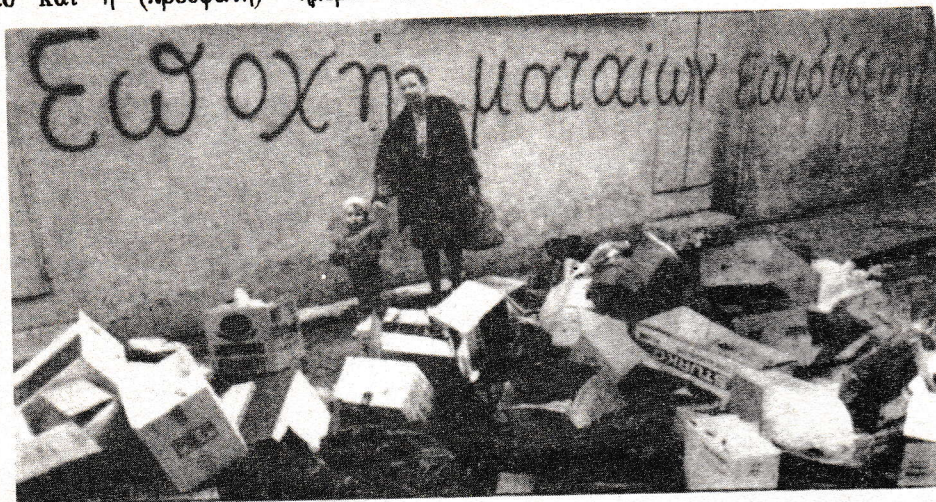
Αυτές τις "ημέρες" στα σαλόνια των εφημερίδων γίνεται χαμός από αφιερώματα! Αναλύσεις, ιστορικό background, ιστορικό προτσές, ευαισθησία του κάλου και διαλεκτική των ειδικών. Αυτοί οι ειδικοί! Καθάρματα περιοπής. Την επόμενη ξεχνάνε τι είπαν την προηγούμενη. Κι εμείς οι ενδιαφερόμενοι μένουμε με το "σαλόνι" κορνιζαρισμένο

δίπλα στο περσινό. Αντε κι' άλλο ένα του χρόνου να γίνει ταπετσαρία! Βλέπεις ο μπογιατζής ακριβήνε.

Αμ οι λουλουδάδες; Συμπαθέστατοι μεν, κοινομόνε δε εκμεταλλευόμενοι την ανάγκη των ανθρώπων για επικοινωνία, για λίγη ζεστασιά, την αίσθηση της ταύτισης κλπ. Ειδικά την "ημέρα" των ερωτευμένων (ηλίθιων θα έλεγα εγώ) οι ανθοδέσμες πηγαينوέρχονται με τέτοια συχνότητα που νομίζεις ότι είναι η ίδια, απλώς αλλάζει χέρια!

Το παράδειγμα των ζώων είναι ενδεικτικό, όχι όμως μοναδικό. Το ίδιο και η (πρόσφατη) "ημέρα των γυναικών".

Η δούλα των 364 ημερών έχει το θράσος να μιλά για χειραφέτηση. Σίγουρα κάποιος θα τις έβαλαν ιδέες! Όμως έτσι θα μας κατηγορήσουν για φασισμό, -ισμό, κλπ κλπ. Ας της επιτρέψουμε λοιπόν μόνο και μόνο αυτή τη μέρα να μιλήσει για το "πρόβλημά" της. Την επόμενη καλό είναι να γυρίσει στα πιάτα της. Αυτές που συνεχίζουν είναι αναρχικές.

Χαρακτηριστική είναι η αντιμετώπιση των εφημερίδων: "Οι γυναίκες κέρδισαν: Συμπληρώνονται 10 χρόνια από την αλλαγή του οικογενειακού δικαίου - το ισοζύγιο των κερδών για το πάλαι ποτέ ασθενές φύλο". Οικονομικίστικη αντιμετώπιση. Το κράτος είναι πάλι εδώ. Μπορεί να κέρδισαν (θεωρητικά) οι γυναίκες στο οικογενειακό ισοζύγιο, έχασαν όμως στα τσοντάδικα, στις διαφημίσεις αλλά μπουτί και στήθος, στα τηλεπεχνίδια τύπου Μαστοράκη (κάθαρμο!) και στο κυνήγι του "μοναδικού" έρωτα, όπως αυτών που μας δείχνουν τα Αρλεκιν και τα Βραζιλιάνικα "σαπούνια".

Η "ΗΜΕΡΑ" ΕΙΝΑΙ ΚΟΡΟΪΔΙΑ

Η "ημέρα" είναι κοροϊδία και προσβολή για το ίδιο το θέμα που προβάλλει (πάντα όμως τη μερική του πλευρά). Πρέπει να την μπουκοτάρουμε με κάθε τρόπο. Γιατί είναι η κολυμβήθρα του Σιλωάμ για το κράτος. Κάθε "ημέρα" είναι άλλοθι φιλελευθερισμού και δημοκρατικότητας όπου ο καθένας βιώνει (με) την διαφορετικότητά του. Αυτή τη δημοκρατία την έχουμε χεσμένη. Κι αν κάποιος διαφωνεί

πρέπει να αντιμετωπισθεί ως εξής:

Αϊ σιχτίρ

Αϊ στο ΡΟΔΟΝ να γίνεις διάσημος κι όταν αποτύχεις κάνε μια γύρα στα τρένα.

Την "ημέρα" σου ρε..!

Σου κάψω το λουλουδάδικο του μπαμπά σου

Αϊ να φας "σαλόνη" κλπ

Αυτά που πιστεύουμε, οι αξίες μας και αυτά που παλεύουμε δεν χρειάζονται "ημέρα", γιατί τα ζούμε και πολεμάμε γι' αυτά καθημερινά. Δε χρειαζόμαστε εγκριση γι' αυτό που είμαστε. Τα προβλήματα του περιβάλλοντος, τον πόλεμο, την ειρήνη, τα πειραματόζωα, το σεξισμό, τη ξενοφοβία, το φασισμό, τη βία, την υποκουλτούρα,

την ανία τα δημιουργούν και τα χρησιμοποιούν το κράτος και ο καπιταλισμός. Αναπτύσσουν την καταστροφική τους δράση θυσιάζοντας τα πάντα στο βωμό του κέρδους αδιαφορώντας για τις συνέπειες και μεταφέρουν το είδωλο του πραγματικού μας εχθρού στις μεταξύ μας σχέσεις: μεταξύ φύλων, μεταξύ λαών και μεταξύ του ανθρώπου με τη φύση.

Δεν θα του επιτρέψουμε να έχει λόγο σε όλα αυτά. Ούτε να τα θεσμοθετήσει δείχνοντας έτσι ένα φιλελεύθερο προσώπειο. Γιατί είναι εμπειγμός να αναγνωρίζει αυτά τα προβλήματα (που το ίδιο δημιούργησε, επαναλαμβάνω), αλλά να τα πλασάρει ως θεάματα κάνοντάς μας να νοιώθουμε ανίκανοι να τα αντιμετωπίσουμε. Έτσι έχουμε πάλι την ανάγκη του. Τους νόμους του, τους οικονομικούς του συμβούλους του, τους μηχανισμούς του.

**ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙ ΑΝΤΙΘΕΤΟΥΣ, ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ,
ΚΑΘΕ "ΗΜΕΡΑ".**

HOMO UNIVERSALIS

ΔΥΟ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

1871-1968

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12.

• Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΟΥΝΑ

Η Γαλλία και ειδικά το Παρίσι, έχει μία μεγάλη επαναστατική παράδοση. Το Παρίσι ήταν μία από τις πρώτες πόλεις που υπήρχε μεγάλη και πολιτικοικοποιημένη εργατική τάξη η οποία ζούσε σε άθλιες συνθήκες μέχρι που η αριστοκρατία και η εκκλησία εκδιώχθηκαν από τα πολυτελή παλάτια τους. Όταν τα βάρη στους φτωχούς και στη μεσαία τάξη, στην οποία είχε αφαιρεθεί το δικαίωμα ψήφου, έγιναν ανυπόφορα προέκυψε η μεγάλη Γαλλική επανάσταση του 1789. Υπάρχει ένα τεράστιο φιλολογικό υλικό που αναφέρεται στο γεγονός από ακαδημαϊκές, αριστεριστικές και αναρχικές απόψεις.

Ακολουθεί μία σύντομη εξιστόριση που επικεντρώνει στην Παρισινή Κομμούνα του 1871 και στην εξέγερση του Μαΐου του 1968. Ο αναγνώστης θα πρέπει να συγκρατήσει ότι οι επαναστατικές παραδόσεις και η δύναμη της ιδέας της μεγάλης Γαλλικής επανάστασης σκιάζουν τα πρόσφατα γεγονότα.

Στο Παρίσι ξέσπασαν επαναστάσεις στα 1830 και 1848. Πάντως η Παρισινή Κομμούνα του 1871 έχει μεγαλύτερη σπουδαιότητα και συνάφεια με την ιστορία του αναρχισμού.

Κατά την έναρξη του Γαλλο-Πρωσικού πολέμου το 1870 οι ιδέες του Προυντόν, της Πρώτης Διεθνούς και άλλες σοσιαλ-επαναστατικές ιδέες ήταν δημοφιλής σε ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης, σε σπουδαστές και διανοούμενους στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας. Στο Παρίσι η Διεθνής ήταν ισχυρή και τα μέλη της οργάνωσαν πολιτικές λέσχες, τις "Vigilance Committees" (επιτροπές επαγρύπνησης) αλλά και το εργατικό κίνημα.

Στο μέτωπο ο Γαλλικός στρατός κατατροπώθηκε επιτρέποντας έτσι στους Πρώσους να πολιορκήσουν το Παρίσι. Η αποτυχία της αυτοκρατορικής κυβέρνησης να

συνεχίσει τον πόλεμο είχε σαν αποτέλεσμα την ανακήρυξη δημοκρατικής κυβέρνησης το Σεπτέμβριο του 1870. Σε αυτή κυριαρχούσαν συντηρητικοί πολιτικοί που περισσότερο ενδιαφέρονταν για την αποτροπή μίας επανάστασης, παρά να νικήσουν τους Πρώσους. Ο λαός - πολλοί στρατεύθηκαν στην λαϊκή εθνοφρουρά - απαιτούσε σθεναρή συνέχιση του πολέμου. Αντίθετα η κυβέρνηση υπέγραψε μία εξευτελιστική συμφωνία και δεν χρησιμοποίησε την εθνοφρουρά. Αυτό πρόσβαλε το λαό και στιγματίσε την κυβέρνηση, ενώ μεγάλωσε η συμπάθεια του κόσμου για τις επαναστατικές ιδέες και πράξεις.

Η κυβέρνηση έδειξε την περιφρόνησή της για τους απλούς ανθρώπους απαιτώντας την άμεση πληρωμή των φόρων τις περιόδους της πολιορκίας. Το αποκορύφωμα ήρθε όταν η κυβέρνηση διέταξε το στρατό να αφοπλίσει τη λαϊκή

εθνοφρουρά στις εργατικές συνοικίες. Ο στρατός χλαιάστηκε από πλήθος γυναικών και εθνοφρουρών, όταν προσπάθησαν να πάρουν τον οπλισμό. Αυτό πυροδότησε μία αυθόρμητη εξέγερση, όπου πολίτες και εθνοφρουροί κατέλαβαν τα κύρια δημόσια κτήρια, αναγκάζοντας την κυβέρνηση και το στρατό να καταφύγουν στις Βερσαλλίες, περίπου 10 μίλια έξω από την πόλη.

Αυτή η αυθόρμητη εξέγερση άφησε ένα κενό εξουσίας στο Παρίσι και μία σειρά πολιτικών φατριών πίεζαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Οι εκφραστές της λαϊκής εξουσίας στηρίχθηκαν στην εθνοφρουρά την οποία διοικούσαν μη πολιτικοποιημένοι στρατευμένοι. Τα περισσότερο ριζοσπαστικά στοιχεία πίεζαν για μια πορεία στις Βερσαλλίες όπου θα ανέτρεπαν την κυβέρνηση. Τελικά η εθνοφρουρά επέλεξε να συγκαλέσει εκλογές για να εδραιώσει ένα είδος θεμιτής διοίκησης για το Παρίσι. Οι εκλογές έγιναν στις 26 Μαρτίου του 1870. Η ανακήρυξη της Κομμούνας έγινε 2 ημέρες μετά. Οι εκπρόσωποι ήταν ως επί το πλείστον σοσιαλιστές, Προυντονιστές και μερικοί ριζοσπαστικοί δημοκράτες. Η Κομμούνα προχώρησε σε διάφορα επαναστατικά και κοινωνικά μέτρα ενώ συμμετείχε στον εμφύλιο πόλεμο κατά της κυβέρνησης

Λόγω τις πολιτικής απειρίας, των διασχιστικών τάσεων, των αποσταθεροποιητικών αποτελεσμάτων της πολιορκίας και του εμφύλιου πολέμου, η Κομμούνα αντιμετώπισε μεγάλη δυσκολία στο να επιφέρει αλλαγές ή ακόμα να οργανώσει την άμυνα του Παρισιού. Σημαντικές αλλαγές έγιναν στην παιδεία, στις βιοτεχνίες και στα δικαιώματα των γυναικών. Πολλά επαναστατικά μέτρα προτάθηκαν και συζητήθηκαν, αλλά τέθηκαν σε εφαρμογή μόνο τα μετριοπαθή.

Οστόσο στους δρόμους επικρατούσε ένα αίσθημα επαναστατικού ενθουσιασμού. Μια ατιμόσφαιρα καρναβαλιού διαπερνούσε την πόλη με μεγάλες συναυλίες και γιορτές. Κάποιες από αυτές πήραν τη μορφή καταστροφής των μισητών συμβόλων της αυτοκρατορίας και της καταπίεσης. Το μνημείο Vendome ανατράπηκε

και μία γκιλοτίνα κάηκε δημόσια.

Άλλες πόλεις, όπως η Λυόν και η Μασσαλία εξεγέρθηκαν αλλά γρήγορα καταστάληκαν. Η επαρχία παρέμεινε συντηρητική και οι εκεί κρατούντες πίεζαν την κυβέρνηση να ανακαταλάβει το Παρίσι. Η άρχουσα τάξη της Ευρώπης τρομοκρατήθηκε από αυτό το επαναστατικό ξέσπασμα και φοβόταν την εξάπλωσή του, όπως είχε γίνει το 1789 και το 1848. Τα Πρωσικά στρατεύματα ακόμα κατείχαν μέρος της Γαλλίας και ο Βίσμαρκ απειλίσσε ότι θα τα χρησιμοποιούσε αν η κυβέρνηση δεν εξάλειφε βίαια και άμεσα τους επαναστάτες.

Τον Απρίλη και τον Μάιο ο κλοιός γύρω από το Παρίσι στένεψε. Η εξωτερική άμυνα της εθνοφρουράς έπεσε. Οι μάχες μεταφέρθηκαν μέσα στην πόλη όπου ο κόσμος πολεμούσε στα οδοφράγματα σε κάθε δρόμο και σπίτι ενάντια στις δυνάμεις του κράτους. Πολεμούσαν για τη γειτονιά τους, για την επανάσταση, για τη ζωή τους αλλά οι πιθανότητες ήταν εναντίον τους. Ο στρατός θριάμβευσε και εξαπέλυσε γενική σφαγή με αποτέλεσμα 25,000 Κομμουνάρους νεκρούς. Οι ηγέτες της Κομμούνας και του εργατικού κινήματος εκτελέστηκαν ή στάλθηκαν στο "Νησί του Διαβόλου" και σε άλλες αποικίες καταδίκων. Το Γαλλικό επαναστατικό κίνημα αποδεκατίστηκε αλλά έμεινε στην ιστορία σαν παράδειγμα κοινωνικής επανάστασης στην πόλη.

• Ο ΜΑΗΣ ΤΟΥ 1968

Η αναταραχή της δεκαετίας του '60 έφερε τη Γαλλία στο χείλος της επανάστασης το Μάη του 1968. Η Γαλλική εξέγερση διέφερε από τις εξεγέρσεις άλλων Ευρωπαϊκών κρατών και της Αμερικής γιατί η εργατική τάξη επέλεξε να ενωθεί με τους φοιτητές. Και οι δυο ομάδες περιφρόνησαν τους παραδοσιακούς αριστεριστές ηγέτες των συνδικάτων και των φοιτητικών ενώσεων. Η φοιτητική ζωή στη Γαλλία και ειδικά στο Παρίσι ήταν έντονα πολιτικοποιημένη λόγω του πολέμου στο Βιετνάμ, των

συγκρούσεων με τη συντηρητική κυβέρνηση, και της ανόδου του σιτουασιονισμού (καταστασιακοί) σαν νέα υψηλά κριτική και πολιτική ιδέα. Η πολιτική δράση και οι φοιτητικές πορείες αυξήθηκαν γιατί γίνονταν πολλές δημόσιες συζητήσεις.

Όταν οι φοιτητές οργάνωσαν αποχή από τις εξετάσεις η διοίκηση του Πανεπιστημίου απάντησε κλείνοντας τη Σορβόνη και καλώντας την αστυνομία. Οι φοιτητές συγκεντρώθηκαν αυθόρμητα για να διαμαρτυρηθούν και τα θυρικά graffiti έκαναν την εμφάνισή τους. Συνθήματα με φαντασία ενάντια στην κυβέρνηση και την κοινωνία γράφονταν παντού. Αργότερα εμφανίστηκαν οι τοιχογραφίες και οι αφίσσες. Οι επιθέσεις της αστυνομίας που ακολουθούσαν τις διαδηλώσεις πολιτικοποίησαν περισσότερο τους σπουδαστές και εξόργισαν την κοινή

Στις 13 Μαΐου τα συνδικάτα κάλεσαν γενική απεργία μετά από πίεση της βάσης. Αυτή τη μέρα το Παρίσι νεκρώθηκε αφού εργάτες και σπουδαστές ξεχύθηκαν στους δρόμους συζητώντας και ανταλλάσσοντας ιδέες. Αυτή τη τεράστια διαδήλωση προσπάθησαν να την ελέγξουν οι παραδοσιακές ηγεσίες των συνδικαλιστικών ενώσεων και των αριστεριστικών κομμάτων. Οι συνδικαλιστές και το Κομμουνιστικό Κόμμα κατάφεραν να διαλύσουν την πορεία παρά τις προσπάθειες των σπουδαστών να της δώσουν ριζοσπαστικό χαρακτήρα.

Οι σπουδαστές κατέλαβαν τη Σορβόνη η οποία έγινε μεγάλο κέντρο φιλολογικών και πολιτισμικών ζυμώσεων. Αίθουσες διαλέξεων και δημόσιων πολιτικών συζητήσεων γέμισαν από κόσμο. Αφίσσες και τοιχογραφίες έθεταν απόψεις στην κοινωνία και στη κυβέρνηση. Κριτικάραν

γνώμη. Τη Δευτέρα 9 Μαΐου έγινε διαδήλωση ενάντια στην καταστολή, στις 10 οργανώθηκε πορεία στη Σορβόνη με 30,000 σπουδαστές. Οι δρόμοι αποκλείστηκαν από την αστυνομία, οδοφράγματα στήθηκαν και αρνήθηκαν να διαλυθούν πριν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Η αστυνομία επιτέθηκε και η μάχη που ακολούθησε κράτησε όλο το βράδυ. Η "νύχτα των οδοφραγμάτων" χτυπήθηκε αλλά πολιτικοποίησε το Γαλλικό πληθυσμό και στιγμάτησε τη κυβέρνηση του De Gaulle.

επίσης την παλιά αριστεριστική γραμμή και τους ηγέτες των σωματείων που σορτουμιστικά (ευκαιριακά) προσπαθούσαν να ελέγξουν με εκλογές μελών το αυθόρμητο επαναστατικό ξέσπασμα.

Κατά τη διάρκεια της εβδομάδας χιλιάδες εργάτες κατέλαβαν τους χώρους εργασίας τους. Η Sub Aviation, η Citroen, η Renault και εκατοντάδες άλλα εργοστάσια και εργαστήρια, μικρά ή μεγάλα πέρασαν στα χέρια των

εργατών. Αντίθετοι ήταν οι εργοδότες, η αστυνομία και οι ηγέτες των σωματείων. Στις 20 Μαΐου η Γαλλία είχε ουσιαστικά παραλύσει, αφού 9 εκατομμύρια εργάτες απεργούσαν. Σχηματίστηκαν επιτροπές δράσης σε τοπικό επίπεδο για την πολιτική οργάνωση και την πληροφόρηση. Οι αγρότες σταμάτησαν να εργάζονται και έσπασαν οδοφράγματα σε επαρχιακούς δρόμους.

Στις 24, εκατοντάδες διαδήλωσαν στο Παρίσι σε

αντίθεση όλων των πολιτικών παρατάξεων. Το Χρηματιστήριο καταλήφθηκε και κάηκε. Η δύναμη του κόσμου στο δρόμο έφερε τη κυβέρνηση στο χείλος της

κατάρρευσης. Ενώ οι πιο ριζοσπάστες διαδηλωτές καλούσαν σε κατάληψη των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών και των υπουργείων, οι ηγέτες των αριστεριστικών κομμάτων οδήγησαν τους διαδηλωτές πίσω στο Πανεπιστήμιο όπου τελικά διαλύθηκαν.

Η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη συνηδαιοποίησαν το μέγεθος της απειλής και πρότειναν μία σειρά μεταρρυθμίσεις για να κατευνάσουν την λαϊκή οργή. Τα αριστεριστικά κόμματα προσπαθούσαν να εκλέξουν αντιπροσώπους για να καθοδηγήσουν την εξέγερση που οι ίδιοι στην αρχή είχαν κατηγορήσει ως προβοκατόρικη. Σε μία συγκέντρωση 50,000 ατόμων

στο στάδιο Charlety οι αριστεριστές κατάφέρθηκαν εναντίον του κόσμου που συνέχιζε να εξεγείρεται στους δρόμους. Για μία ακόμα φορά κατάστειλαν την εξέγερση από τα μέσα.

Τις επόμενες ημέρες τα σωματεία δέχτηκαν τις μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης και ανακοίνωσαν τη λήξη των απεργιών. Τα εργοστάσια άρχισαν σιγά σιγά να ανοίγουν. Οι αγωνιστές εργάτες και οι σπουδαστές κρατούσαν ακόμα μερικά εργοστάσια. Μεγάλες δυνάμεις των Γαλλικών MAT και αστυνομίας τους επιτέθηκαν με τεθωρακισμένα οχήματα ασφυξιογόνα και πολυβόλα. Πολλοί εργάτες και φοιτητές σκοτώθηκαν γιατί οι ιδιοκτήτες και η κυβέρνηση πίεζαν να επανέλθουν η τάξη και να γυρίσουν όλοι στις δουλειές τους. Η συνεργασία των πουλημένων και η αστυνομική καταστολή κατάφεραν να διαλύσουν την πιο αυθόρμητη Ευρωπαϊκή επαναστατική εξέγερση. Ο Μάης του 68 έδειξε πως γίνεται οι εργάτες και οι φοιτητές να ενωθούν σε μία σύγχρονη κοινωνία ενάντια στην εξουσία που τους καταδυναστεύει. Δυστυχώς τα αριστεριστικά κόμματα και τα Γαλλικά MAT μπόρεσαν να πνίξουν αυτό το μεγαλειώδες επαναστατικό ξέσπασμα.

**Πηγή, PROFANE EXISTENCE No 15,
καλοκαίρι '92**

25 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΞΕΓΕΙΡΕΤΑΙ.

Για όσους πιστεύουν πως δεν "γίνεται τίποτα" και θεωρούν την κοινωνική γαλήνη του ανεπτυγμένου καπιταλισμού αδιαμφισβήτητη, το εξεγερμένο κάθε φορά προλεταριάτο συνεχίζει να τους διαψεύδει. Έτσι το 4ήμερο 7-10 Απριλίου, το 18ο διαμέρισμα του Παρισιού συγκλονίζεται από την λύσσα και την οργή εκατοντάδων casseurs ("αυτοί που τα σπάνε" - έτσι αποκαλεί ο Γαλλικός αστικός τύπος τους εκεί "200 γνωστούς-αγνώστους"), που αναγκάζουν το Κράτος να επιβάλλει κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Και η αιτία; Πίσω από την βιτρίνα του Παρισιού των cafe, των καλλυντικών, των τουριστικών μνημείων, της Euro-Disney, της Defense, πόλης-πρότυπο του 2000, βρίσκεται η εξαθλίωση και η αντίσταση του

χωρα του Παρισιού, συσσωρεύονται σε κοιτώνες και γκέτο, αντιμετώπιζουν το ρατσισμό των Γάλλων, τρομοκρατούνται από την Αστυνομία. Ο κυρίαρχος Γαλλικός πολιτισμός τους περιθωριοποιεί τόσο οικονομικά, όσο και πολιτισμικά φοβούμενος την "μόλυνση" της

κυριώς- τριτοκοσμικού προλεταριάτου. Το Παρίσι, η μητρόπολη των 10.000.000 κατοίκων έχει ένα χαρακτήρα πολυεθνικό. Οι μετανάστες πρώτης και δεύτερης γενιάς βιώνουν την εκμετάλλευση, την περιθωριοποίηση, την σχεδιοποιημένη καταστολή. Εξωθούνται στα περι-ιδιαιτέρως κουλτούρας τους. Αυτές οι συνθήκες διαμορφώνουν ένα προλεταριάτο (με την έννοια της μη κατοχής μέσων πλουτισμού ή εξουσίας) που συνειδητοποιεί την ταξική του θέση, βιώνοντας την φτώχεια και βλέποντας τον πλούτο της αστικής τάξης. Οντας πολύμορφο γι' αυτό και απρόβλεπτο στις αντιδράσεις του αντιστέκεται και πολιτικοποιείται με τον δικό του τρόπο. Η εξέγερσή τους είναι αποτέλεσμα της συνειδητοποίησης της ταξικής τους θέσης και των αναγκών τους και όχι διανομενίστικης αναζήτησης (...). Στα πλαίσια της τρομοκρατίας όσων αντιστέκονται στην Τάξη και την Γαλήνη των αστών, οι μπάτσοι έχουν δολοφονήσει από την αρχή του '93 δεκατρείς έγχρωμους μετανάστες. Η δολοφονία στις 7 Απρίλη του Ζαϊρινού Makome ήταν η σταγόνα που ξεχείλιωσε το ποτήρι της οργής των κολασμένων.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ:

- ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Chambéry: ο ύποπτος για κλοπή, Ερικ, νέος εργάτης 18 χρονών πεθαίνει κακοποιημένος από ένα μπάτσο, ενώ φορούσε χειροπέδες.
- ΤΡΙΤΗ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Παρίσι 18ο διαμέρισμα: ο Makome, 17 χρονών, δολοφονείται εν ψυχρώ με μια σφαίρα στο κεφάλι από τον Αστυνόμο Πασκάλ Κομπαίν, ενώ βρισκόταν υπό κράτηση και ανακρινόταν στο τοπικό αστυνομικό τμήμα για απόπειρα κλοπής την προηγούμενη μέρα.
- ΤΕΤΑΡΤΗ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Wattrelos: ο Rachid, 18 χρόνων, τραυματίζεται σοβαρά στο κεφάλι από ένα μπάτσο με μια σφαίρα, ενώ βρισκόταν στο πάτωμα. Πεθαίνει μερικές μέρες αργότερα.
- 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, Arcachon: ο Pascal, 32 χρόνων Μαροκινής καταγωγής, πεθαίνει σε κελί αστυνομικού τμήματος. Φέρει πάμπολα σημάδια κακοποίησης. Η σπλήνα του και ένα πνευμόνι είναι κατεστραμμένα και 2 πλευρά σπασμένα.

Την Τετάρτη 7 Απριλίου στις 6.00 συγκεντρώνονται 600 άτομα έξω από το Α.Τ. που δολοφονήθηκε ο Makome, κρατώντας πανώ και φωνάζοντας συνθήματα. Οι πιο πολλοί είναι "πιτσιρικάδες" 13-18 χρονών, φίλοι και σύντροφοι του Makome. Μπροστά τους παρατάσσονται τα CRS (γαλλικά MAT) που δέχονται πλήθος σκουπιδιών και άλλων αντικειμένων που τους πετάει ο κόσμος (που γενικά ήταν απροετοίμαστος), χωρίς να αντιδρούνε. Μετά από μία ώρα οι διαδηλωτές πάνε προς το